

Трейси Шевалие

Последното бягство

РОМАН

Превела от английски
НАДЕЖДА РОЗОВА

ОБСИДИАН
СОФИЯ

Хоризонт

За Онър Брайт нямаше връщане назад. Когато тя неочаквано съобщи на семейството си, че заминава със сестра си Грейс за Америка, и после, докато подбираше само най-необходимите си вещи, докато раздаваше всички ушити от нея юргани, докато се сбогуваше с чичовците и лелите си и целуваше братовчедите и племенниците, докато се качваше в каретата, която щеше да ги откара от Бридпорт, докато двете с Грейс, хванати за ръка, крачеха по подвижното мостче на кораба в Бристол, в главата ѝ се въртеше неизречена мисъл: винаги мога да се върна. Под тези думи обаче беше наслоено подозрението, че откъсне ли се от английска земя, животът ѝ ще се промени безвъзвратно.

Мисълта за възможното завръщане поне омекоти действията ѝ през седмиците преди заминаването, както щипка захар, поръсена тайно в соса, отнема киселия вкус. Позволи ѝ да запази спокойствие, вместо да си изплаче очите, както направи приятелката ѝ Биди, когато Онър ѝ подари юргана, който току-що бе завършила: пачуърк от жълти и кремави ромбове, съединени във формата на Витлеемска звезда с осем лъча, прошит с описващи арфи шевове и завършващ с ней-

ния прочут бордюр на пера. Хората от общността ѝ бяха подарили пачуърк с подписите си – всяко квадратче беше изработено и подписано от приятел или член на семейството, а в пътническият сандък на Онър нямаше място за два юргана. Изработката на подарения не беше толкова добра, колкото на нейния, но разбира се, беше длъжна да го вземе.

– Този по-добре да остане тук и да ти напомня за мен – настоя тя, когато разплаканата ѝ приятелка се опита да избута юргана с Витлеемската звезда обратно към нея. – В Охайо ще си ушия друг.

Онър прескочи мислите за самото пътуване и се помъчи да се съсредоточи над онова, което я очакваше в края му – къщата с дъсчена обшивка на бъдещия ѝ зет, която той беше нарисувал на Грейс в писмата си от Охайо.

„Къщата е солидна, макар да не е от камък, както си свикнала – пишеше Адам Кокс. – Тук повечето къщи са дървени. Едва след като се установят и не възнамеряват да се местят повече, семействата си строят тухлени къщи. Нашата се намира в края на главната улица – продължаваше той. – Фейтуел е все още малко градче, има петнайсет квакерски семейства. Но с Божията помощ ще стане по-голямо. Сигурен съм, че ще процъфтява. Магазинът на брат ми е в Обърлин – град на около три мили. Надяваме се да преместим магазина, когато Фейтуел се разрасне достатъчно, че да има нужда от магазин за текстил. Тук го наричат *манифактура*. В Америка ще научиш много нови думи.“

Онър не си представяше как ще живее в дървена къща, която може да изгори като факла, лесно се изкорубва, скърца и не създава усещане за трайност като тухлената или каменната постройка.

Постара се да ограничи тревогите си до живота в дървена къща, но не успяваше да попречи на мислите си да се отклоняват и към плаването с „Адвенчърър“, кораба, с който щяха да прекосят океана. Онър познаваше корабите не по-зле от всеки друг жител на Бридпорт. Понякога придружаваше баща си до пристанището, когато пристигаше доставка на коноп. Дори се беше качвала на борда и бе наблюдавала как моряците прибират платната, навиват въжетата и мият палубите. Ала никога не беше плавала. Когато беше десетгодишна, баща ѝ ги заведе за един ден до съседното градче Ейп, където Онър, Грейс и братята им се повозиха на гребна лодка. На Грейс много ѝ хареса във водата, смя се, пища и се престори, че пада извън борда. Онър обаче се бе вкопчила в лодката, докато братята ѝ гребяха, и се стараяше да не се плаши от клатушкането и от странното неприятно усещане да няма твърда земя под краката си. Наблюдала как майка ѝ се разхожда напред-назад по брега с бялото си боне и тъмната рокля в очакване децата ѝ да се завърнат благополучно на брега. След този случай Онър избягваше да се качва на лодки.

Чувала беше разкази за тежки плавания, но се надяваше да се справи, както се справяше с всяка друга трудност – с непоклатимо търпение. Трудно обаче свикваше с люшкането на кораба. Не ставаше за моряк. Трябваше да го осъзнае още след преживяното в гребната лодка. След като потеглиха от Бристол, Онър стоеше на палубата заедно с Грейс и другите и съзерцаваше стелещото се край тях крайбрежие на Съмърсет и Северен Девън. Другите пътници се забавляваха

с клатушкането, но Онър се чувстваше все по-несигурна, реагираше на люлеенето на кораба със сбърчено чело, сковани рамене и тежест дълбоко в корема, сякаш бе глътнала желязна теглилка. Стиска зъби, колкото можа, но докато „Адвенчърър“ минаваше покрай остров Лънди, коремът ѝ се сви неконтролируемо и тя повърна на палубата. Един моряк, който минаваше наблизко, се засмя.

– Още не сме излезли от Бристолския канал, и вече повръщаш! – злорадо отбеляза той. – Почакай до океана, тогава ще видиш какво е морска болест!

Онър повърна и на рамото на Грейс, върху завивките си, на пода на малката им каюта, в емайлиран леген. Повръщаше и когато вече нямаше какво да изхвърля, а тялото ѝ като същински магьосник все изнамираше да извади нещо. Не ѝ ставаше по-добре след пристъпите. Продължи да повръща, когато стигнаха до Атлантическия океан и корабът започна дългото катерене и спускане по огромните гърбици на вълните. Но вече и на Грейс ѝ прилоша, а също на много други пътници, макар и само временно, докато свикнат с новия ритъм на кораба. Онър така и не свикна – призляваше ѝ по време на цялото едномесечно плаване.

Когато не страдаше от морска болест, Грейс се грижеше за Онър, переше чаршафите, изхвърляше легена, носеше ѝ каша и твърди бисквити, четеше ѝ от Библията или от няколкото книги, които си бяха взели: „Менсфийлд Парк“, „Старият антикварен магазин“, „Мартин Чъзълуит“. За да развлеча Онър, бърбореше за Америка и се опитваше да насочи мислите ѝ към живота, който ги очакваше, вместо към сегашните трудности.

– Какво ти се иска да видиш повече – мечка или

вълк? – попита Грейс и сама си отговори: – Мечка, струва ми се, защото вълците са като големи кучета, а мечката не прилича на друго животно. На какво предпочиташ да пътуваш – на параход или на влак?

Онър изстена при мисълта за още един кораб.

– Да, на влак – съгласи се Грейс. – Как ми се иска да имаше влак от Ню Йорк до Охайо. Някой ден ще има. О, Онър, само си представи: скоро ще пристигнем в Ню Йорк!

Онър се намръщи – де да можеше и тя да възприема преселването им като огромно приключение, каквото явно беше за Грейс! Сестра ѝ все не я свърташе на едно място и с готовност съпровождаше баща им, когато му се налагаше да пътува по работа до Бристол, Портсмут или Лондон. Дори се бе съгласила да се омъжи за по-възрастен и сучен мъж, подмамена от възможността да живее далече от Бридпорт. Грейс познаваше петимата братя Кокс, откакто се бяха преместили от Ексетър преди няколко години, за да отворят магазин за текстил, но прояви интерес към Адам едва след като той реши да емигрира в Охайо. Един от братята му, Матю, вече беше заминал там, но не бе успял да си стъпи на краката и съпругата му беше писала с молба някой от братята да отиде да му помогне с магазина. След като Адам се премести в Америка, двамата с Грейс редовно си пишеха и с леки намеци тя го накара да я покани при себе си в Охайо като своя съпруга, където да въртят магазина заедно с Матю и Абигейл.

Семейство Брайт се изненадаха от избора на Грейс, а Онър очакваше тя да се омъжи за човек с по-весел нрав. Грейс обаче толкова се вълнуваше от възможността да живее в Америка, че явно нямаше нищо против съдържаността на бъдещия си съпруг.